

Herhjemme er der naturligvis sket mange ting i årets løb. Vi glæder os meget over det forsvarsforlig, der er indgået. Vi er tilfredse med, at forvaret nu er blevet, om man må sige, internationaliseret, at de omstillinger, der sker, som kommer til at gøre ondt nogle steder, javel, men som alligevel gør, at vi sikrer os, at der er effektivitet for pengene, at det danske forsvar kan fungere og bliver stillet om til de opgaver.

Jeg har set kritikere sige, at forsvarsforliget var et udtryk for, at nu skulle vi have en international politistyrke, og der vil jeg sige: Hurra for det. Tænk engang, hvis man stadig væk troede, at forswarets eneste opgave var at stå på Dybbøl eller nede ved Dannevirke eller et eller andet sted og sige, at her er vi, og så skal det ikke andet. Det er jo opgøret med hele den snæversynede tankegang. Nu viser det sig, at vi har et internationalt ansvar, som vores forsvar også skal være både materielt og uddannelsesmæssigt egnet til at gå ind i, og det er det her forsvarsforlig et udtryk for.

Her til sidst har vi så også haft sygeplejeskekonflikten, og den skal jeg ikke gå meget ind på, andet end at sige, at det jo var nødvendigt at gribe ind. Det var det af hensyn til en række mennesker, der kom i klemme rundt omkring.

Jeg vil da godt her melde, at jeg synes, der er anden diskussion, vi skal have rejst nu. Vi skal nemlig have rejst diskussionen om, hvordan man i et moderne samfund håndterer arbejdskonflikter.

Jeg kan godt forstå, hvis der er nogle på arbejdsmarkedet, der synes, det er underligt, at når de begynder at gå i konflikt, så ved begge parter stort set, at der går 8 dage, og så gribes der ind. Det gør, at arbejdsgiverne kan lade være med at gøre noget som helst, og det gør, at de øvrige, nemlig lønmodtagerne, føler sig lidt snydt.

Jeg synes, vi skal lægge op til her i fredstid, hvis man må bruge det ord i dag, at få en diskussion om, om man kan skrue tingene anderledes sammen, sådan at alle parter kan blive lidt gladere. Det kan godt være, at man måske skulle vende tilbage til en ekstra betaling til nogle mennesker, der så ikke kan udnytte deres strejkeret i nogle situationer, eller hvad det måtte være, i al fald er det en diskussion, der er væsentlig, og som vi godt vil lægge op til.

I årets løb har der jo så også været reformen af velfærden. Der har været efterlønnen, hvor sandheden jo er, at efterlønsændringen sikrede efterlønnen. Alle de, der forestillede sig, at ef-

terlønnen bare havde fortsat uændret, havde jo ikke ret. Hvis den var fortsat uændret, var der jo sket det, at den var blevet fjernet af økonomiske grunde i løbet af få år, og derfor medvirkede vi til ændringen, men det betyder også, at vi rent faktisk har stået helt for de synspunkter, vi har.

Vi mener også, at man skal passe lidt på en gang imellem med at love for mange reformer, og jeg vil sige, at jeg synes, det er lidt kedeligt med førtidspensionsreformen. Det er mennesker, som er meget usikre på en tilværelse, og hver gang, man siger, man vil lave en reform uden at gøre det, så begynder de mennesker at ringe til vores telefoner og sige: Hvad sker der nu? Vi tør ikke, vi er bange. Hvad er det? Vi ændrer hele vores livsgrundlag.

Jeg kunne godt opfordre regeringen til at lade være med at tale om den slags reformer, før man rent faktisk laver dem. Det tror jeg ville være gavnligt over for de mennesker.

En kommunalreform, måske med en centralisering af visse ting, kunne måske også være noget, man skulle se på i fremtiden. Vi taler jo for en centralisering af sygehusvæsenet. Jeg tror også, hvis vi gennemgår nogle af opgaverne ude i kommunerne, at ikke mindst de lidt mere udsatte grupper kommer i klemme i det system, vi har i dag.

Så vil jeg gerne opfordre statsministeren til – det plejer jeg jo at gøre i afslutningsdebatten, og sidste gang med holocaustcentret lykkedes det jo ganske godt – at vi også prøver at kigge lidt på, om man internt i systemerne kunne få en bedre dialog for at løse nogle problemer.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at statsministeren og jeg nogle gange har talt lidt om en dialogmulighed, f.eks. om de sindslidende, sådan at nogle af de store misforståelser, der nok bygger på traditioner, og vi har altid gjort, og det er også sådan osv. – det, der i virkeligheden giver nogle voldsomme problemer, både for patienter og for pårørende – måske kunne løses ved en eller anden form for dialog mellem systemets forskellige dele og de pågældende, en dialogmulighed, som vi var igangsatte af, sådan at man måske kunne få taget nogle af alle de ubehagelige situationer væk, som ellers er der.

Vi har været glade for de forlig, vi har lavet, hvor De Konservative, regeringen og CD er gået sammen. Jeg skal nok lade være med at snakke om S-K-CD-regeringen, men bare sige, at det har da været meget passende at se, at